ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 35 (475) | Субота, 4 вересня 1976 р. | Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧЦІ ЯКОСТІ—УДАРНУ ПРАЦЮ!

ЗАВДАННЯ ПЕРЕВИКОНАНО

Минуло вісім місяців першого року десятої п'ятирічки. Ударно попрацював протягом цього часу колектив дільниці № 2, яку я очолюю.

Широко розгорнувши соціалістичне змагання, швеї дільниці прагнуть достроково завершити річне завдання по випуску спецодягу. Восьмимісячний план колектив виконав на 107,5 процента.

Особливо вагомий внесок у це трудове досягнення зробили робітниці Альвентина Козиніна, Марія Коваль, Ольга Пилипенко та багато інших. Середня норма виробітку за минулий місяць становить в них 130—135 процентів при відмінній якості продукції.

Добре попрацювала в серпні також і пакувальниця готової продукції Дарія Стах, виконуючи по півтори норми за день.

Ф. КАРУК,
майстер Білоцерківського УВП.

ДОДАТКОВА ПРОДУКЦІЯ

Кожному дню — найвищу віддачу. Під таким девізом трудиться колектив Львівського учбово-виробничого підприємства № 2. Так, восьмимісячний план з обсягу реалізації готової продукції підприємство виконало на 105,2 процента. Відрадних успіхів досягнуто також і по інших техніко-економічних показниках.

У соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань і соціалістичних зобов'язань на 1976 рік перед веде бригада по випуску хусток, яку очолює змінний майстер Віра Федорівна Парфьонова. В цьому колективі найкраще зарекомендували себе в роботі Е. М. Филистин, М. Х. Українчук, П. С. Никипелова, С. М. Крупник та інші.

З перевиконанням норм виробітку працювали в серпні й трудівники швейно-в'язальної дільниці. Серед них Р. С. Яшалова, М. М. Лучищак, Н. І. Ящишина, В. І. Княжева, Л. М. Саміна та інші.

І. ШАПІРО,
ст. інженер - економіст Львівського УВП-2.

Вона завжди попереду — так говорять на Харківському УВП-2 про комсомолку Любу Лисенко. Працюючи швеєю-мотористкою, Люба домагається високих виробничих показників. Норми виробітку виконує в середньому на 115 процентів при відмінній якості продукції.

Активну участь бере Л. Лисенко в громадському житті колективу підприємства, а також в роботі гуртків художньої самодіяльності при Будинку культури. Робітники цеху, де праце Л. Лисенко, обрали її своїм профгрупоргом.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ВИПУСК ЗРОСТАЄ

Чотири року тому на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» було створено цех складання реле. Сьогодні тут працює шість бригад, а починало всього три чоловіки. Вручну виготовляли окремі деталі, складали. Коли зробили перші десять реле, перевірили, і все виявилось на належному рівні — розпочали його випуск. Поступово вдосконалювався процес виробництва. В кінці першого року роботи було виготовлено 810 відкритих реле.

— Тепер, це норма однієї зміни,— говорить начальник цеху складання реле Борис Михайлович Козинич.

В 1975 році були впроваджені конвейєри з автоматичним запуском, що дало змогу налагодити випуск реле в точно заданому ритмі (досі була поточна система).

Тепер кожні 36—40 секунд з конвейєра сходить реле трьох видів. Щоденно — 1600 штук. За місяць — 33—34 тисячі реле.

Та й якісно воно відрізняється від свого попередника — відкритого реле. Вперше у вітчизняній практиці цех випустив 527 штук реле з переднім приєднанням проводів. Це було в 1974 році. Відтоді його запроваджено в серійний випуск.

— Найбільш відповідальною ділянкою роботи зараз є виготовлення реле проміжного для станкобудування (РПС). За планом ми маємо виготовити 50 штук у третьому і четвертому кварталі цього року. Але ми справились із завданням раніше. Експериментальні зразки РПС відправлено на випробування в Мінський інститут релебудування. Поки що досліди проходять успішно.

Колектив цеху складання реле турбується про якість продукції. Так РПУ-2 випускається з державним Знаком якості. Цех взяв зобов'язання новий зразок реле — РПС — виготовляти тільки відмінної якості.

Нещодавно в цеху було свято — відмічали випуск мільйонного реле. По конвейєру складання рухався червоний прапорець з написом «1000000». Цього знаменного дня працювали тільки ударники виробництва — комсомольсько-молодіжна бригада Ганни Михайлівни Аврамчук. Члени бригади — Євгенія Іванівна Ткачук, Варвара Олексіївна Білик, Надія Павлівна Герасименко, Галина Іванівна Федорова та інші. Вони надовго запам'ятали цей день.

Увечері в клубі «Контакту» зібралися робітники. З привітанням виступили керівники підприємства. Начальник цеху складання реле зробив підсумок чотирирічної роботи. Було вручено нагороди, цінні подарунки, квіти.

— Найшановніша людина у нашому цеху, — сказав М. Б. Козинич,— Василь Михайлович Тарасенко.

Василь Михайлович дванадцять років працює в об'єднанні. Як тільки заснували цех — він став незамінною людиною. За час роботи зробив 28 рацпропозицій, 18 з них запроваджено. Економічний ефект від цього впровадження — 16 тисяч карбованців. Ударник комуністичної праці Тарасенко не раз нагороджувався почесними грамотами, подарунками. В честь випуску мільйонного реле йому вручили фотоапарат «Зеніт — Е».

Відсвяткувавши трудову перемогу, робітники цеху добре усвідомлюють, що попереду ще багато роботи. Досвід, якого вони набули, буде вдосконалюватись, збагачуватись, набуватиме нових граней. Важливо, щоб не відставав він від живої практики, відповідав би на її насущі запити.

С. НІКІТЕНКО.

Є ПІВТОРАМІЛЬЙОННИЙ!

ВОЛГОГРАД, 31. (Кор. ТАРС І. Бірюкова). «Є півторамільйонний!» — такий лозунг прикрасив сьогодні складальний корпус Волгоградського тракторного заводу. Вранці біля головного конвейєра підприємства стали переможці змагання — їм довірено скласти трактор-«ювіляр».

Трактор з номером «1500000» сходить з конвейєра, а на заводській площі його з нетерпінням чекають тисячі людей. Тут, на мітингу, директор Волгоградського виробничого тракторобудівного об'єднання Герой Соціалістичної Праці В. О. Семенов урочисто вручив машину делегатові XXV з'їзду КПРС механізаторові радгоспу «Волго-Дон» В. Я. Стенкову. В серпні 1974 року його ланка з шести чоловік, працюючи в дві зміни на трьох машинах ДТ-75М, зорала за дві доби 210 гектарів зябу, перекривши норму майже в 2,5 раза. Нині за таким методом працюють сотні тисяч хліборобів країни.

ПО МІСТАХ КРАЇНИ

СЬОГОДЕННЯ ПІВНІЧНОГО КРАЮ

Затверджено генеральний план Усінська — майбутнього міста нафтовиків Печорської Півночі. На березі повноводної ріки піднімуться над тайгою багатоповерхові будинки. Це місто із стотисячним населенням стане плацдармом для освоєння величезного нафтогазового регіону — центром Тіманo-Печорського комплексу, який формується на території Комі АРСР за рішеннями XXV з'їзду КПРС.

Місце розташування нового району зумовлено величезними запасами вугілля, нафти і газу. Видобуток пального на кінець п'ятирічки тут зросте до 25 мільйонів тонн і збільшиться порівняно з нинішнім роком у три рази.

КВАРТАЛИ «ПЕРЕСТУПИЛИ» ЗА ДНІПРО

На лівий берег Дніпра «переступили» квартали Дніпродзержинська — великого індустріального центру України. Тут, поруч з молодим лісопарком, піднімаються нарядні житлові будинки, в яких оселяться сотні сімей хіміків і металургів.

У місті-супутнику Дніпродзержинська не буде підприємств, а транспортні магістралі будівельники «заховають» у спеціальних заглибленнях, обсаджених деревами, щоб людям не заважав шум. Із старим містом лівобережжя з'єднала траса електрички. На черзі — спорудження автошляхового моста.

ЗАКЛАДЕНО ПЕРШИЙ КАМІНЬ

Фундамент першого будинку закладено на новій магістралі Комсомольська-на-Амурі — проспекті Першобудівників. Він простягнеться на кілька кілометрів, з'єднавши «ворота» міста юності — залізничний і річковий вокзали.

Нову магістраль — вона стане однією з головних у Комсомольську-на-Амурі — намічено забудувати в основному висотними будинками оригінальної архітектури.

За прогнозами вчених, до 2000 року населення Комсомольська-на-Амурі досягне 350 тисяч. Адже місто — важливий промисловий вузол зони Байкало-Амурської магістралі. З урахуванням цього і ведеться житлово-цивільне будівництво. Тільки за роки десятої п'ятирічки тут намічено здати в експлуатацію 750 тисяч квадратних метрів житла.

(ТАРС — РАТАУ)

НАШ КОМЕНТАР

КОСМОС—НАРОДНОМУ ГОСПОДАРСТВУ

Завершилась 48-добова робота Бориса Волинова і Віталія Жолобова на борту орбітальної станції «Салют-5». Тепер на славній землі Байконура наші космонавти разом з ученими і своїми колегами почали розбирати великий науковий багаж, доставлений з орбіти.

До останньої години перебування на борту станції командир і борт-інженер не припиняли роботу: закінчувались технічні і технологічні, наукові і медико-біологічні дослідження й експерименти. Великий обсяг робіт був проведений космонавтами і по фотографуванню території нашої країни. Результатів цих зйомок чекають спеціалісти багатьох галузей народного господарства, в тому числі геологи і картографи, гідрологи і лісівники, меліоратори і... археологи. Дедалі частіше у своїх роботах космічні знімки використовують і працівники сільського господарства.

По знімках з космосу визначаються райони, перспективні на пошуки корисних копалин, що дає можливість вести ці пошуки цілеспрямовано. Це економить країні мільйони карбованців щороку. Спеціалісти, використовуючи космічну фотографію, вже склали ряд геологічних карт, зокрема, території Таджицької низовини, південної частини Гіссарського хребта. Золотої медалі ВДНГ удостоєна геологічна карта Західного Сибіру, при складанні якої важливу роль відіграли знімки з космосу.

Фотознімки, доставлені свого часу екіпажем «Союза-8», допомогли спеціалістам провести гідрологічне районування плато Мангишлак. Виявилось, що тут є території перспективні для одержання прісних грунтових вод. Орієнтовна оцінка дає цифру порядку 3500—4000 мільйонів кубометрів життєдайної вологи.

Понад 12 мільйонів квадратних кілометрів нашої країни займають лісові масиви. Знімки з космосу після ретельного дешифрування дають можливість спеціалістам лісового господарства точно визначити «здоров'я» зеленого друга, місця, уражені шкідниками, райони заболочування тощо. Ці космічні документи дозволяють розробляти карти, необхідні для раціонального ведення лісового господарства.

Безсумнівно, уже в цій п'ятирічці велика і трудомістка робота, проведена Б. Волиновим і В. Жолобовим, знайде практичне застосування в багатьох галузях народного господарства.

Характерна риса радянської космічної програми — розумне поєднання автоматичних і пілотованих апаратів для вивчення Всесвіту і практичного використання цих знань в інтересах прогресу людства. Яскравий приклад цього — політ автоматичної міжпланетної станції «Луна-24», яка доставила на Землю унікальний зразок місячного грунту, і політ станції «Салют-5», яка після завершення на ній роботи екіпажу несе свою космічну вахту в автоматичному режимі.

Г. АЛЕКСЄЄВ,
інженер. (ТАРС).

ЗА ЗАКОНАМИ БРАТЕРСТВА

КОРОВАЙ ДЛЯ ПОЛЬСЬКИХ БУДІВЕЛЬНИКІВ

Польські будівники, які споруджують на Україні ділянку газопроводу «Оренбург — Західний кордон СРСР», на тиждень раніше строку завершили стикування сотого кілометра труб. Цієї позначки досягнуто поблизу селища Савинці Харківської області.

Разом з посланцями братньої країни відзначили цю подію і колгоспники Балаклійського району. Українські хлібороби піднесли передовим механізаторам з ПНР коровай з хліба нового врожаю.

Здавалося б, що в цьому незвичайного? У нас прийнято гостинно вітати друзів. І все ж є в цьому факті одна знаменна деталь: коровай спечено з хліба, вирощеного на полях, по яких пройшла траса нового газопроводу. Після укладання труб польські будівники в стислі строки провели рекультивацію земель і до початку сівби передали їх хліборобам. За це і дякували механізаторам балаклійські колгоспники.

— У нас,— сказав головний директор варшавської фірми «Енергополь» Здіслав Гурський,— сформувався згуртований, висококваліфікований колектив механізаторів. Більш як половина його складу — члени ПОРП і Спілки соціалістичної молоді Польщі. Вони і становлять ударний кістяк кожної бригади. Завдяки їх ініціативі кровною справою для будівників стала турбота про землю, про родючість полів, на яких ведемо роботу. Цього року ми вже передали хліборобам близько ста гектарів рекультивованої орної землі.

Місцеві партійні і радянські органи дбають про побут, постачання, культурне обслуговування наших трудівників. Польські механізатори ділом відповідають на піклування, беруть участь в ударних суботниках, допомагають впорядковувати житлові селища, шляхи, парки.

М. ХАБІНСЬКИЙ.

ПОЧЕРК МАЙСТРА

Одним з найдосвідченіших фахівців вважають на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт» О. М. Шестьоркіна. Йому під силу найскладніші замовлення по виготовленню пресформ для магнітних пускачів ПМЄ-111. І всі він здає з першого пред'явлення.

За яку б роботу не взявся Олег Миколайович, хай то пресформа чи сувенір — все виконає якнайкраще, вкладаючи в доручену справу все своє вміння і майстерність. Саме це й принесло йому авторитет і визнання в колективі. Недаремно ж О. М. Шестьоркіну одному з перших в об'єднанні присвоєно звання ударника комуністичної праці, «Кращий за професією» і «Майстер — золоті руки». А за дострокове виконання виробничих завдань нагороджено знаком «Ударник дев'ятої п'ятирічки».

З таким же завзяттям передовий виробничник трудиться й нині, поєднуючи трудову діяльність з раціоналізаторською, яка теж спрямована на поліпшення якості продукції і дострокове виконання завдань п'ятирічки.

Своїм вмінням й високою майстерністю ветеран праці прагне втілити в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС.

Б. ТУРКІН,
майстер інструментального цеху.

На знімку: О. М. Шестьоркін за роботою.
Фото В. ЯКУБЕНКА.

МЕТА ЇЇ ЖИТТЯ

Спочатку наше знайомство відбулося заочно. Голова Запорізького облвідділу УТОГ В. М. Дюков, характеризуючи її, сказав:

— У нас на підприємстві Надія Никоненко пройшла сходинки майстерності від робітниці до молодшого командира виробництва. Тепер вона майстер дільниці складання газовітних трансформаторів на УВП. Колектив, очолюваний нею, занесено на Дошку пошани Жовтневого району міста Запоріжжя.

І от ми зустрілися. Ніяково всміхаючись, Надія Никоненко неохоче розповідає про себе. Та на мої запитання вона поступово захоплюється розмовою і непомітно починає розказувати про свою роботу, про людей.

...Поріг прохідної Запорізького УВП Надія Никоненко переступила 22 роки тому. Стала членом бригади, де виготовлялися газовітні трансформатори. Ці складні електровироби на підприємстві лише починали освоювати, тому всі робітниці з повною відповідальністю віднеслися до дорученої справи.

З роками нарощувався випуск електропродукції, зростав кількісний і якісний склад бригади, яка першою на УВП стала називатись бригадою комуністичної праці. Згодом дружний і згуртований колектив виробничників постійно перемагає у соціалістичному змаганні серед колективів підприємства.

Три роки тому Надії Никоненко довірили бригаду. Сама вона досконало опанувала всіма секретами складання електровиробів. Керівництво УВП не помилилося у своєму виборі.

Спочатку, як це завжди буває, у неї не все йшло як слід. Та багаторічний досвід слюсаря-складальника, талант організатора, а також віра у робітничу кмітливість допомогли налагодити ритмічну роботу на конвейєрі. Та й адміністрація постійно цікавилася справами бригади, підтримувала, допомагала. І, як результат, з'явилися високі кількісні і якісні показники. А це головне на підприємстві, бо газовітні трансформатори поступають на експорт у Німецьку Демократичну Республіку, Чехословаччину, Англію, Монголію, Японію та інші країни. З кожним роком замовлення на електровироби в експортному виконанні збільшуються.

Бригада, яка нараховує біля чотирьох десятків чоловік, живе повнокровним життям. Майже всі вони постійні читачі бібліотеки Будинку культури. Кожен член бригади ділиться з товаришами прочитаною книгою, газетною статтею, виступає з політінформацією. Тут люблять спорт, екскурсії, колективні виїзди на природу.

Ідейна згуртованість бригади відзначилась і на виконанні виробничого плану дев'ятої п'ятирічки — вони ще в серпні 1975 року рапортували про його виконання. Шістнадцятьох передових трудівників бригади нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання», чотирьох — «Ударник дев'ятої п'ятирічки», двом присвоєно звання «Кращий за професією», а чотирьом — «Майстер — золоті руки».

На початку десятої п'ятирічки колектив взяв на себе нові, підвищені зобов'язання. І слова не розходяться з ділом.

— У нашої Надії,— сказали мені на підприємстві,— такий характер. Вона для спільної справи завжди чогось прагне.

Гідна відзнака успіхів цієї бригади надихає колектив ще на більші досягнення.

Л. СЕМЕНІВ.

ПО ШЛЯХУ ДАЛЬШОЇ СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ

З часу створення Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» минуло два роки. За цей, порівняно невеликий проміжок часу, колишні Жданівське та Слов'янське учбово-виробничі підприємства, що ввійшли до складу об'єднання на правах філіалів, повністю переспеціалізовано на виготовлення продукції електротехнічного призначення.

Так, головне підприємство спеціалізується на випуску низьковольтної апаратури — магнітних пускачів серії ПМЄ—100, електроустановочних виробів і товарів народного споживання; Жданівський філіал — по випуску реле єдиної серії РПУ-2, а також пластмасових деталей для РПУ-2 та штепсельних з'єднань ШСВ-20 призначених для Запорізького УВП і Одеського виробничого об'єднання УТОГ. Слов'янський філіал поставляє котушки не тільки для потреб «Електромагніту», але й забезпечує цими деталями ряд підприємств Товариства, зокрема, Ворошиловградське, Харківське № 1 та Полтавське УВП-2.

Слід зазначити, що Слов'янський філіал з 1 січня 1977 року буде повністю переведений на випуск котушок для електроапаратів.

Створюючи об'єднання «Електромагніт», Центральне правління УТОГ паралельно розв'язувало питання дальшого розширення кооперативних поставок для підприємств Товариства щодо виготовлення пластмасових деталей та котушок електроапаратів. Це завдання тепер повністю виконано. Такий підхід дав можливість сконцентрувати типове обладнання на одному з об'єднань нашої системи, підвищити коефіцієнт його використання, провести дальшу спеціалізацію об'єднання і забезпечити підвищення якості вироблюваних виробів не тільки самого об'єднання, але й інших підприємств Товариства.

У виробничому плані «Електромагніту» на 1976 рік частина кооперативних поставок для підприємств нашого Товариства складає біля 18 процентів, а в 1977 році зросте ще більше. З введенням в експлуатацію з першого січня 1977 року нового цеху по переробці пластмас, будівництво якого ведеться тепер, зростуть кооперативні поставки для підприємств УТОГ. Крім цього, буде вирішено завдання дальшого укрупнення Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», яке передбачає включення до його складу інших підприємств з повною їх переспеціалізацією на випуск продукції електротехнічного призначення.

Але вже сьогодні Донецьке об'єднання «Електромагніт» має міцні технічні зв'язки з іншими підприємствами Товариства, а саме: Запорізьким, Ворошиловградським, Полтавським, Харківським УВП-1 і Одеським виробничим об'єднанням УТОГ.

І. ЧУПАХИН,
начальник виробничо-диспетчерського відділу об'єднання «Електромагніт».

ЗА УСПІХИ В РОБОТІ

Наприкінці серпня цього року в Донецькому обласному будинку культури відбувся вечір вшанування переможців республіканського змагання за звання «Колектив відмінної роботи». Це почесне звання було присвоєно Донецькому міськвідділу УТОГ, де головою Т. П. Єрмакова, а перекладачем О. С. Лисенко.

У святково прибраному залі Будинку культури зібралися члени нашого Товариства. Голова Донецького облвідділу УТОГ М. В. Калиниченко від імені президії ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки вручає переможцям Диплом і вимпел ЦП УТОГ, таряче поздоровляє голову міськвідділу Т. П. Єрмакову, членів правління і активу — З. Т. Почепцову, М. П. Герасимову, М. Д. Радомську, Є. П. Джантимирову, голів бюро первинних організацій компактних груп — С. А. Калиниченко, Т. В. Майстренко, В. І. Коновалову, Т. М. Молдованову та інших з високим званням «Колектив відмінної роботи». Він побажав їм дальших успіхів у роботі.

Переможцям соцзмагання було вручено грошові премії.

Правління міськвідділу УТОГ запевнило присутніх, що працівники докладуть всіх зусиль, щоб гідно нести це високе звання.

По закінченню урочистої частини відбувся концерт.

Л. РАДОМСЬКА.

Іван Федорович Дудура прийшов на Черкаське УВП відразу після війни. Швидко освоїв професію столяра широкого профілю і незабаром став одним з кращих серед виробничників. Він неодноразово виходив переможцем у соціалістичному змаганні на підприємстві.

Нині І. Ф. Дудура працює столяром-шаблонником. Від його сумлінної праці залежить якість меблів виготовлених на УВП.

На фото: І. Ф. ДУДУРА.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ РЕСПУБЛІКИ

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

Як завдяки спільному творчому пошукові вчених і виробничників було доведено високу ефективність застосування комплексної системи управління якістю продукції на малих і середніх підприємствах.

Зустрічні плани виготовлення продукції вищої категорії якості на десяту п'ятирічку розробили і прийняли понад 130 промислових підприємств Львова. Ці плани передбачають значне збільшення випуску виробів з почесним п'ятикутником.

Велику допомогу в розробці перспективних комплексних програм подали заводським колективам члени секції з проблем якості при техніко-економічній раді Львівського міськкому партії. Ось уже кілька років вони шефствують над промисловими підприємствами. Нагромаджений ними досвід дуже показовий і повчальний.

Комплексна система управління якістю продукції народилася, як відомо, у великих виробничих об'єднаннях — імені В. І. Леніна, «Мікроприлад», імені 50-річчя Жовтня. Тут вона показала і довела свою життєвість і силу, тут дістала широкі «права громадянства». Львівська система, яка увібрала в себе передовий досвід радянських і зарубіжних підприємств по підвищенню добротності і надійності вироблюваної продукції, була схвалена Центральним Комітетом КПРС. Почався її тріумфальний марш по підприємствах країни.

— Вважалось, однак,— говорить керівник секції з проблем якості при міськкомі партії, директор Львівського філіалу Всесоюзного науково-дослідного інституту фізико-технічних і радіотехнічних вимірювань Держстандарту СРСР Є. Т. Удовиченко,— що система може бути застосована в основному на великих підприємствах. Мовляв, на дрібних і середніх вона не принесе очікуваного ефекту. Досвід роботи заводських колективів Червоноармійського району Львова (а тут розташовані переважно невеликі підприємства скляної, легкої, харчової промисловості) спростував таку точку зору. Нещодавно на засіданні секції ми детально розглянули цей досвід і рекомендували його як зразок, як повчальний приклад іншим виробничим колективам.

В чому суть досвіду працівників промисловості Червоноармійського району? Як застосували вони у себе комплексну систему управління якістю продукції?

Враховуючи характер господарських галузей, рівень технічної оснащеності підприємств, форми організації праці на них, у Червоноармійському районі, за порадою членів секції, поділили всі виробничі колективи на три групи. До першої віднесли ті заводи і фабрики, які з тих або інших причин ще не готові впроваджувати систему у себе. Другу складали підприємства, що застосовують лише окремі елементи КСУЯП. До третьої увійшли колективи, які успішно впровадили і неухильно вдосконалюють її.

Для кожної групи було розроблено конкретні заходи по освоєнню і розвитку КСУЯП. Ми встановили строки їх поетапного виконання. Спочатку виробничники повинні добиватися бездефектного виготовлення продукції і здачі її контролерам ВТК з першого пред'явлення. Потім треба навчитись ефективно застосовувати систему морального і матеріального заохочення працюючих за високу якість праці. І, нарешті, заключний етап — розробка і впровадження на підприємствах заводських стандартів. З їх допомогою і здійснюється управління якістю продукції на всіх етапах виробництва: проектування, виготовлення, експлуатації.

Партійна турбота про впровадження системи принесла відчутні результати. За три роки кількість виробів, які випускаються на підприємствах району з державним Знаком якості, збільшилася у вісім разів.

Тепер секції з проблем якості працюють і при інших райкомах партії Львова. В кожному створено спеціальні методичні кабінети. Вони виконують велику роботу по пропаганді і творчому розвитку КСУЯП. Важливу роль в цьому відіграють університети науково-технічного прогресу, економічні школи. В них тисячі трудівників промислових підприємств вивчають досвід впровадження системи, діляться своїми планами, задумами.

Справ попереду чимало. Зокрема, трудівники виробничих об'єднань імені В. І. Леніна, «Мікроприлад», імені 50-річчя Жовтня, «Електрон», заводу кінескопів та інших приступили до автоматизації КСУЯП. У діючих системах управління виробництвом вони вирішили створити підсистеми «Якість». Поклавши на швидкодіючі ЕОМ завдання по управлінню надійністю і добротністю вироблюваної продукції, львів'яни зроблять новий крок на шляху до підвищення ефективності виробництва.

Середні і малі заводи і фабрики, які не мають дорогої електронно-обчислювальної техніки, також продовжуватимуть творчий пошук. Члени міської секції запропонували створити для них територіальну систему управління якістю. Встановлені на підприємствах, у статистичному управлінні, держбанку, в торговельних організаціях, районних комітетах народного контролю спеціальні датчики і електронні пристрої збиратимуть і передаватимуть в єдиний обчислювальний центр інформацію про технічний рівень виробів, які випускаються. Ця інформація допоможе керівникам заводів і фабрик оперативно приймати необхідні рішення.

Добрі діла по вдосконаленню системи управління якістю продукції — конкретний вклад комуністів, усіх трудівників індустріального Львова у виконання рішень XXV з'їзду КПРС, у здійснення завдань і планів десятої п'ятирічки.

Ю. РОМАНОВ.
кор. РАТАУ.

Львів.

ГОЛОВНЕ — ТУРБОТА ПРО ЛЮДЕЙ

У Челябинській обласній організації Всеросійського товариства глухих добре знають голову Липаського міжрайвідділу Миколу Петровича Наумова. Понад 30 років працює він тут і за цей час здобув серед глухих трудівників авторитет і пошану.

Життєвий і трудовий шлях М. П. Наумова характерний для багатьох членів нашого Товариства. В дитячі роки він втратив слух. Але, незважаючи на це, продовжував вчитись у звичайній середній школі. Потім вступив до Свердловського художнього училища, а по закінченні вирішив піти працювати у Товариство, щоб свої знання та вміння віддати справі виховання членів ВТОГ. З того часу і працює Микола Петрович у Липаському міжрайвідділі.

М. П. Наумов бажаний гість у кожному домі. До нього йдуть з радістю, з горем як до близької людини. Та це й зрозуміло. Голова міжрайвідділу разом з членами правління постійно дбає про поліпшення матеріально-побутових умов життя членів Товариства. Так, за його клопотанням лише за минулі два роки робітникам автозаводу та інших підприємств міста було виділено 21 квартиру. Ізольовану квартиру, наприклад, одержала робітниця швейної фабрики Олександра Мамаєва та багато інших трудівників.

Не забуває правління й про мешканців сільської місцевості, допомагаючи колгоспникам в ремонті житла, забезпеченні паливом. Дбають тут і про пенсіонерів. В Уйському районі, наприклад, у старій хаті мешкала 70-річна Г. Панова. Нещодавно пенсіонерці надано кімнату в новому будинку.

Турбується Микола Петрович і про організацію відпочинку трудящих. Велику увагу приділяє голова культурно-масовій роботі серед глухих. Агіткультбригада Липаського клубу часто виїздить у села району з цікавими концертними програмами.

Нерідко буває в селах і М. П. Наумов. Він виступає з лекціями, проводить наради передовиків. Політико-виховна робота у районах проводиться на високому ідейному рівні. Може тому і славиться Липаський міжрайвідділ великим загоном активістів, передовиків виробництва. Ось, наприклад, М. Г. Коваль. Багато років обирають його члени Товариства головою первинної організації при Липаському автозаводі, де працює 80 глухих трудівників. Тут добре оформлено Червоний куток, проводиться культурно-масова робота. Голові первинної організації М. Г. Ковалю допомагають ударники комуністичної праці Леонід Князєв, Сергій Волков, Петро Ахонін та багато інших.

Багато добрих справ і на рахунку голів Чебаркульського та Уйського райвідділів ВТОГ Юрія Івановича Потапова, Пелагеї Олексіївни Тазіної.

Важко перерахувати усі добрі справи правління міжрайвідділу та його голови. Хочеться лише сказати, що за всім цим напружена щоденна праця, сумлінне ставлення до дорученої справи, висока вимогливість.

За довгі роки праці Миколу Петровича неодноразово нагороджували Почесними грамотами Центрального і обласного правління ВТОГ. Ветеран М. П. Наумов по праву носить звання відмінника Міністерства соціального забезпечення РРФСР.

В. ЛЮБАРЕЦЬ.

ПОКЛИКАННЯ

Понад чверть віку працює І. Я. Молонов термістом на Ворошиловградському тепловозобудівному заводі імені Жовтневої революції. І весь час він бере активну участь у художній самодіяльності обласного Будинку культури.

У виставах драматичного гуртка, що пройшов творчий шлях до Народного самодіяльного театру, Іван Якович зіграв не одну роль. Він брав участь, зокрема, у таких виставах, як «На перші гулі» С. Васильченка, «Одруження» і «Сорочинський ярмарок» М. Гоголя, «Молода гвардія» О. Фадєєва та в багатьох інших. І в кожній — зіграв блискуче.

— Для мене не існує головних і другорядних ролей,— говорить І. Я. Молонов.— Всі вони однаково дорогі мені, бо це мистецтво, що збагачує людей. На сцені я забуваю про все, крім ствердження основного завдання вистави. Деякі мої товариші по роботі дивуються: і коли ти встигаєш скрізь? А що тут встигати? Мені здається, що кожна людина повинна знайти своє покликання в житті. Особисто я знайшов його в самодіяльному мистецтві і праці.

Л. ЛЮЛЬКО.

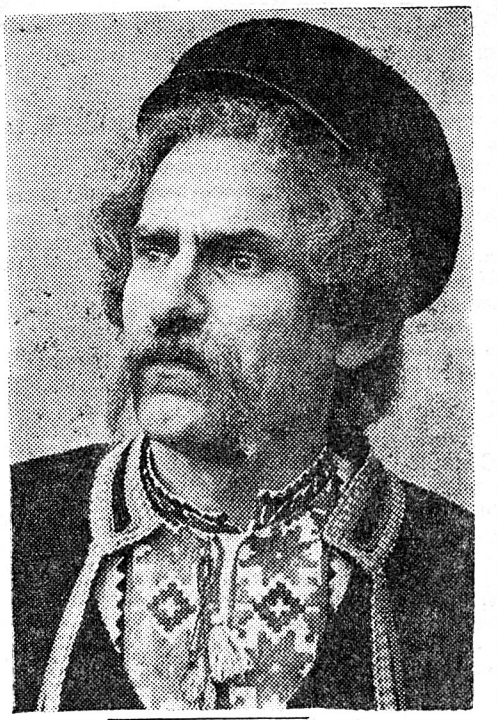

На знімку: І. Я. МОЛОНОВ у ролі хазяїна з вистави «Наймичка».

Фото І. ВИСКУБА.

ЧИТАЧІ ПОВІДОМЛЯЮТЬ:

СЛАВНЕ ПОДРУЖЖЯ

Понад десять років працює в одній бригаді Житомирського шляхового управління сім'я Василя Тихоновича і Владислави Антонівни Вікарчуків. Вони займаються благоустроєм міста: упорядковують сквери, облицьовують стіни та проводять інші роботи.

У Василя Тихоновича по-справжньому золоті руки. Він високоякісно виконує роботу бетонника і муляра. Вікарчук вимогливий до себе і до своїх товаришів. Завжди ділиться досвідом з молоддю і допомагає оволодівати професією шляховика.

Дружина Вікарчука — Владислава Антонівна — добрий помічник у роботі.

Запалені історичними рішеннями XXV з'їзду КПРС, Вікарчуки взяли високі зобов'язання і з честю виконують їх. Василь Тихонович виконує норми виробітку на 120—130 процентів, а його дружина на 110—115 при відмінній якості роботи.

За свою багаторічну і добросовісну роботу подружжя одержало чимало почесних грамот та грошових премій, а портрет В. Т. Вікарчука занесено на Дошку пошани.

Зараз подружжя Вікарчуків працює над благоустроєм привокзальної площі станції Житомир.

М. ГАЙОВИЙ.

«МИХАЙЛЕ, ДАЙ ВОДИ...»

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК В МЕДИЧНІЙ ПРАКТИЦІ

Відступаючи, фашисти чинили шалений опір радянським військам. Знову була зірвана спроба гірського підрозділу оволодіти важливою висотою в Альпах, де укріпилися німці. Кулеметник Терентій Пасько разом з товаришами дістав наказ обійти висоту і підтримати своїх вогнем з флангу. Раптом праворуч щось оглушливо вдарило, в очах потемніло...

У госпіталь його привезли з паралічем правої ноги і руки й травмою черепа. Після лікування Т. Пасько повернувся в рідне село, працював мулярем. Більше 30 років він нічого не чув і не міг говорити.

Одного разу колишній воїн, перебуваючи в районній лікарні, пішов прогулятися понад ставом. Послизнувся і впав у воду. Плавати не вмів, почав тонути. Коли його врятували і привезли до лікарні, в палаті раптом почули:

— Михайле, дай води...

Про все це нам розповів сам учорашній глухонімий.

Районний лікар-психіатр В. І. Ананійчук сказав з цього приводу:

— У медичній практиці відомі, хоч і рідко, випадки, коли при різкому емоціональному стресі, тобто збудженні, у людини поновлюється слух і здатність говорити. Так сталося і з Терентієм Паськом.

А. РОМАНЮК.

Шаргородський район на Вінниччині.

БІБЛІОТЕКАР

Відвідуючи Львівський будинок культури, неможливо залишити поза увагою бібліотеку. Тут працює Ганна Аронівна Гербер. Порядок у бібліотеці зразковий. В читальному залі завжди акуратно підшиті газети, до послуг читачів різноманітні журнали. Гарно оформлені виставки нових книг та книг, приурочених історичним датам. Зросла кількість читачів. Ганна Аронівна уважно прислухається до їхніх потреб. Частенько буває, що в бібліотеці немає якоїсь книги, потрібної читачеві. Вона обов'язково знайде її. А вдячні читачі завжди повертають книги вчасно.

Переглядаючи цікаві телевізійні передачі, члени УТОГ не завжди можуть зрозуміти їхній зміст. Ганна Аронівна проводить в Будинку культури та на УВП читання. Це вона ознайомила нас з такими творами: «Сімнадцять миттєвостей весни» Семенова, «Доля» Проскуріна, «Станиця» Бабаєвського та багатьох інших авторів вітчизняної і зарубіжної літератури.

Г. А. Гербер працює в Будинку культури другий рік. З мімікою поки що знайома мало. Велику допомогу їй надає перекладачка Ірина Степанівна Лавриш, яка володіє здібністю жваво, виразно передавати розповідь бібліотечного працівника, лектора.

Завдяки добре поставленій роботі бібліотеки зростає кількість читачів.

Л. АЛФІМОВА,
робітниця Львівського УВП-1.

В інструментальному цеху Запорізького автомобільного заводу «Комунар» добре знають члена УТОГ слюсаря п'ятого розряду В. Г. Колесника. Прагнучи достроково виконати завдання 1976 року, сумлінний трудівник систематично виконує норми виробітку на 160—165 процентів.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

АВТОБУСОМ ПО ПРИБАЛТИЦІ

Нещодавно група членів УТОГ Волині побувала в Прибалтиці.

У комфортабельному автобусі ми здійснили захоплюючу п'ятиденну екскурсію від Луцька до Риги через міста Кобрин, Ліду (Білоруська РСР), Вільнюс, Каунас (Литовська РСР). Маршрут сподобався всім. А розповіді екскурсоводів, що їх перекладала Лариса Кошкар, були цікавими і змістовними. Адже чимало з нас досі Литву та Латвію знали лише з книжок чи з кінофільмів.

Ця захоплююча подорож почалася з столиці Литовської РСР — Вільнюса. Це місто багатої архітектурної спадщини. Історичним ядром його є старе місто з древніми руїнами замка «Гедимінаса», восьмикутня башта якого стала символом Вільнюса. Прапор міста прикрашає орден Леніна, яким його нагороджено в 1970 році за великі досягнення у виконанні завдань восьмої п'ятирічки.

Дуже сподобалась лучанам Рига. Історія Риги багата революційними подіями, про це свідчать її пам'ятні місця. З Ригою пов'язано життя і діяльність багатьох видатних людей. Наприклад, весною 1900 року Ригу відвідав Володимир Ілліч Ленін. Тут він провів збори з латиськими соціал-демократами.

Сучасна Рига — місто-трудівник — росте і розквітає з кожним роком. Його успіхи відзначено високою нагородою — орденом Леніна.

Особливо схвильовані були ми після відвідування Саласпильського меморіального ансамблю, відкритого у 1967 році, який знаходиться на 17-му кілометрі від Риги. Тут був розташований один з основних таборів смерті для радянських військовополонених у роки Великої Вітчизняної війни. Там ми вшанували пам'ять жертв фашизму хвилиною мовчання.

Знайомлячись з столицями прибалтійських республік та великими містами цього краю, ми побачили, що кожен з них має свій неповторний образ, одержали повне уявлення про життя братніх народів, про сучасні досягнення в економіці, науці, культурі цих республік.

Чудова подорож по Прибалтиці лучан закінчилась. Незабутні враження залишились у нас і ми неодмінно бажаємо відвідати її ще не раз.

Л. СУШКО.

ПОДОРОЖ ДО ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ

Цього літа відділ іноземного туризму Харківської облпрофради організував для глухих робітників туристську подорож до братньої Чехословаччини.

До складу групи, що налічувала 30 чоловік, ввійшли робітники учбово-виробничих підприємств, заводів «Серп і Молот», ХТЗ, ХЕМЗа та інших організацій області. Наприкінці липня члени нашого Товариства вирушили в цікаву і захоплюючу мандрівку.

Під час подорожі до ЧССР ми побували в п'яти містах країни. Перше місто — столиця Словаччини — Братислава. Тут нас привітно зустріли місцеві жителі. В готелі за склянкою кави відбулася зустріч з глухими міста. Керівник нашої групи Г. Я. Жушман вручила пам'ятний подарунок голові Братиславської спілки глухих, а всі присутні обмінялись сувенірами. Зустріч пройшла в теплій і дружній обстановці.

Незабутнє враження залишилося в нас від Праги. «Злата Прага» — це перлина художніх архітектурних пам'ятників всіх стилів минулих десяти століть. Ми оглянули собор Святого Віта, панораму Празького Кремля, що в даний час є резиденцією глави держави. Ходили по вузьких вуличках Старого міста, милувалися річкою Влтавою, через яку перекинуто 13 мостів, один з них — Карлів міст, споруджений понад 500 років тому. На цьому мосту розміщено 30 скульптурних груп. Багато легенд складено про Карлів міст. Одна з них говорить: пражани для міцності цього моста вирішили в будівельний розчин примішувати яєчний білок і тому всі міста Чеського королівства надсилали до Праги тисячі яєць.

У Братіславі, Празі та на околицях Опали ми відвідали могили радянських воїнів, що героїчно загинули у боротьбі за звільнення Чехословаччини від гітлерівських загарбників.

Мандрівка до ЧССР надовго запам'ятається нам.

А. АФАНАСЬЄВА,
перекладач групи.

м. Харків.

ЗАСЛУЖЕНА ПЕРЕМОГА!

футболісти нашого Товариства—чемпіони СРСР

ВСЕСОЮЗНІ змагання з футболу серед збірних команд глухих спортсменів братніх республік проводяться за ініціативою нашого Товариства з 1960 року. За цей час команда України шість разів займала перше місце. Стільки ж завойовували звання чемпіонів Союзу РСР футболісти Російської Федерації, три рази — спортсмени Грузії. В турнірі нинішнього року грузинські футболісти участі не брали, оскільки вони виступають у другій групі.

Напередодні змагань уболівальники хвилювалися: як зіграють українські футболісти? Адже останні п'ять років їм не щастило зайняти перше місце, а в зустрічах зі спортсменами Білорусії жодній з команд не вдавалося здобути перемогу.

Сонячне Закарпаття гостинно зустріло учасників цьогорічної першості, в якій взяли участь шість збірних команд — Азербайджану, Білорусії, Вірменії, Російської Федерації, України та Узбекистану.

Першими на зелений килим стадіону вийшли футболісти Вірменії та Узбекистану. У першій групі команда Узбекистану порівняно недавно і тому, здавалося, що збірна Вірменії швидко і легко здобуде перемогу. Вірменські футболісти першими домоглися успіху, забивши в другому таймі гол. Поступово гра стала малоцікавою. Одна команда захищається, друга — нападає. Хто зна, можливо, так би й закінчилась зустріч, але тренери узбецької команди досить вчасно і вдало зробили заміну. За три хвилини до кінця зустрічі футболіст, що вийшов на поле, з 25 метрів забиває красивий гол. Отже — нічия.

З нетерпінням чекали уболівальники наступної гри — минулорічного чемпіона збірної РРФСР та Азербайджану. Вони не помилились, принаймні в першому таймі. Футболісти Азербайджану розпочали гру вільно, з великим бажанням перемогти. Склалося враження, що збірна не витримає такого натиску. Вже на сьомій хвилині азербайджанці забивають гол у ворота збірної Російської Федерації, але футболістам РРФСР знадобилося лише десять хвилин для того, щоб відновити рівновагу. На перерву команди пішли з рахунком 1 : 1. В другому таймі досвід, майстерність чемпіонів подолали опір своїх суперників. Команда Азербайджану програла з рахунком 1 : 3.

Перший день змагань закінчився грою збірних Білорусії та України. Щодо результату зустрічі, то питання виявлення переможця між цими командами знову відкладено. Бойова нічия, хоч рахунок залишився невідкритим. Команди доклали багато зусиль для перемоги, але жодній з них не поталанило. Наші хлопці старались здорово. Були моменти, коли м'яч просто зобов'язаний був опинитися в сітці, але чудово грав воротар команди Білорусії. На результат гри дещо вплинув дощ, який розпочався з суддівським свистком.

Другий день дещо прояснив. Змагання розпочалися грою команд Білорусії і Узбекистану. Білоруські футболісти провели гру впевнено і заслужено перемогли з рахунком 2 : 0. Узбецькі спортсмени багато віддали сил в попередній зустрічі і з білорусами вже не могли грати на рівних.

Наступною була календарна зустріч команд Україна — Азербайджан. Перед цим футболісти Азербайджану добре зіграли з командою РРФСР, а тепер їх важко було впізнати. Правда, і наші хлопці набагато зібраніше, грамотніше провели цю зустріч, що закінчилася з розгромним рахунком 10 : 0 на користь наших спортсменів.

В той же день збірна РРФСР досить легко перемогла команду Вірменії з рахунком 3 : 0.

Два дні змагань показали, що не всі команди достатньо підготовлені фізично. Саме через це програли футболісти з Узбекистану, Азербайджану і Вірменії. Програли майже без боротьби.

Після дводенного відпочинку футболісти продовжували боротьбу за першість.

Забігаючи трохи вперед, скажу, що відпочинок негативно подіяв на спортивну форму гравців. Виняток становила хіба що команда Азербайджану, яка досить впевнено, організовано провела важливу для себе гру з вірменськими футболістами. Останніх ніби підмінили — грали в'яло, неорганізовано. Азербайджанські футболісти виграли зустріч з рахунком 3 : 0. До цієї гри команда не мала жодного очка, пропустивши в свої ворота 13 м'ячів. Азербайджанські спортсмени відпочивали два дні активно і саме завдяки цьому, мабуть, їм і вдалося вибороти два очка і вийти на четверте місце.

Центральною зустріччю, звичайно, залишалася гра футболістів РРФСР і Білорусії. І знову ж таки спортсменів РРФСР ми теж побачили не в такій формі, як два дні тому, коли вони впевнено перемогли азербайджанців та вірмен. Відпочинок не пішов їм на користь.

Команда Білорусії виглядала більш організованою, мобільною. Білоруські футболісти зіграли кращий свій матч на першості. Вони більше нападали, мали багато вигідних моментів для взяття воріт, але їм бракувало точності при завершенні атак. Рахунок зустрічі 1 : 1. Перший гол забили футболісти Російської Федерації з одинадцятиметрового штрафного удару. Хвилин за 15 до кінця зустрічі рахунок став нічийним.

Футболісти України в цей день грали останніми з командою Узбекистану. Турнірне становище диктувало нашим хлопцям тільки перемогу. Суперники теж відчували на собі тягар останнього місця в турнірній таблиці.

Гра проходила в основному в повільному темпі, що було, звичайно, на руку узбецьким спортсменам. Проте, наш захист на чолі з капітаном команди Стебляном справився зі своїми обов'язками. Добре зіграв кримчанин О. Тургенев, який швидко пройшов по лівому краю, обвів захист противника і мало не забив гол. Не дав йому цього зробити один із захисників суперника, що грубо збив його з ніг. Пенальті чітко реалізував одесит Гладаревський.

У другому таймі українські футболісти грали швидше, енергійніше. Захист суперника ледь стримував натиск. Атака йшла за атакою. До нападу підключалися захисники Тургенев, Марчанський, На жаль, лише одна з них принесла успіх — харків'янин Плахотник забив другий м'яч. Зустріч закінчилася з рахунком 2 : 0.

За кращим співвідношенням м'ячів наша команда вийшла на перше місце. Можливо саме це почуття відповідальності і завадило деяким нашим футболістам зіграти наступну зустріч з вірменською командою на високому рівні. Тягар лідера вплинув психологічно. Зустріч видалася тяжкою. Тільки за десять хвилин до кінця одесит Марчанський забив єдиний м'яч.

У той день білоруські футболісти завдали поразки спортсменам Азербайджану з рахунком 3 : 1. Команда РРФСР зустрічалась з футболістами Узбекистану. Гра мала важливе значення. Узбекам потрібна була принаймні нічия, бо в них тільки одне очко, а команді Російської Федерації, щоб наблизитись до заповітної мети переможця, необхідно було здобути два очка. З великим трудом футболістам РРФСР вдалося вирвати перемогу з мінімальним рахунком.

Причому, гол, забитий у ворота узбеків, був випадковим, він не став результатом цікавої і гострої комбінації.

Останній день змагань поставив всі крапки над «і», виявивши і нового чемпіона, і команду, яка в 1976 році гратиме у другій групі.

Першими на поле вийшли команди-аутсайдери — Узбекистану і Азербайджану. Обом командам вкрай потрібні були очки. Узбецькі футболісти мали до зустрічі в своєму активі лише одне очко. Азербайджанців влаштовувала нічия або перемога. Зустріч закінчилася нічиєю. Команда Азербайджану полегшено зітхнула, бо маючи три очка, вона залишається у першій групі. Доля узбецьких футболістів вирішувалася в зустрічі команд Білорусії і Вірменії. Останні мали в активі лише одне очко. Вірменські футболісти досить упевнено розпочали гру. Десь в середині першого тайму вони забили гол. Команда Білорусії, яка претендувала на друге місце, провела цю відповідальну гру незібрано, нервово. Білоруські футболісти лише за десять хвилин до кінця зустрічі забили гол-відповідь. Цей гол і виявився фатальним для вірменських футболістів. У них два очка, але в свої ворота вони пропустили більше м'ячів, ніж узбецькі футболісти. Таким чином, команда Вірменії посіла останнє місце, третє — зайняли спортсмени Білорусії.

Доля першого і другого місць вирішувалася в зустрічі команд РРФСР і України. Причому, нашим футболістам потрібне було лише одне очко. А для команди Російської Федерації, щоб всьоме стати чемпіонами країни,— тільки перемога.

М'яч у ворота збірної РРФСР забив харків'янин Плахотник. Його гол виявився золотим. Команда України мала багато можливостей для взяття воріт, але добре зіграв воротар суперника.

Чудово провели турнір наші футболісти. Вони найбільше забили м'ячів — 14, не пропустивши в свої ворота жодного. Добре зіграли захисники О. Тургенєв, О. Стеблян, Ф. Марчанський, півзахист — В. Савинов, О. Пастушенко, нападаючі — В. Плахотников, В. Костенко, О. Гладаревський, Я. Лучинський, С. Мишалов. Всі зустрічі наші футболісти провели чудово. Це безперечний успіх команди і її наставників В. М. Кулібабенка та В. В. Радика.

І ось настала хвилююча мить. Голова Закарпатської обласної ради ДСТ «Спартак» вручив перехідний кубок Федерації футболу СРСР капітану команди УРСР О. Стебляну. Футболістів нагороджено Дипломами І ступеня і жетонами переможців всесоюзної першості СРСР з футболу.

Г. КУЗУБ.

На знімку: гострий момент під час зустрічі команд України і Узбекистану.

Фото В. ДИКОГО.

БЕЗПЕКА РУХУ—СПРАВА КОЖНОГО

З 1-го вересня по 1-ше жовтня 1976 року проводиться всесоюзний огляд безпеки дорожнього руху. Цей захід має привернути особливу увагу всього населення до однієї з найзлободенніших проблем сучасного міста, суть якої можна відобразити короткою формулою «людина — дорога — автомобіль». Настільки гостро постає питання про її якнайшвидше вирішення, показує статистика. За сім місяців цього року на вулицях Києва сталося 912 дорожньо-транспортних пригод, під час яких 80 чоловік загинуло й 796 дістали різні травми, поранення. Велика кількість потерпілих на все життя залишилися каліками.

В чому причина подібних безглуздих трагедій? Де шукати корені цього зла, що зветься дорожньою недисциплінованістю? Як зробити вулиці міста безпечнішими? На ці та багато інших болючих питань, тісно пов'язаних з проблемою безпеки руху, і має допомогти знайти відповідь огляд.

Учасники руху поділяються, як відомо, на дві основні категорії — водіїв та пішоходів. Дії кожної з них у дорожній обстановці гранично чітко і ясно визначають правила дорожнього руху. Найменше їх порушення, легковажність, недбалість у відношенні до вимог безпеки або й просто необачність, можуть стати причиною непоправного лиха.

Водії — господарі міських магістралей. Вони керують транспортними засобами, що є, коли висловлюватися мовою юристів, «джерелом підвищеної небезпеки». І тому від рівня їх дорожньої дисципліни значною мірою залежить безпека руху в цілому. Для більшості київських водіїв суворе дотримання правил стало невід'ємною часткою професійної майстерності. Є водії і професіонали, і любителі, які протягом багатьох років не мають не те що аварій — жодного порушення правил руху. Та, на жаль, є й такі, що можуть, не замислюючись, перевищити швидкість або поїхати на червоне світло. З їх вини сталося 497 дорожніх пригод.

А пішоходи? Це ж саме вони становлять основну масу учасників руху і вони ж найбільш неорганізовані. За вказаний час з вини пішоходів сталося 389 дорожніх пригод, загинуло 50 і поранено 425 чоловік. Слід зазначити, що мало не кожний третій серед цих потерпілих знаходився в нетверезому стані.

В кожного з нас викликає жах навіть сама думка, що з нашою дитиною може трапитися лихо. І в той же час ми дуже мало робимо для того, щоб відвернути це лихо від неї, попередити нещасний випадок на вулиці. Саме через таке байдуже ставлення до навчання дітей дорожній грамоті 102 маленькі пішоходи потрапили під колеса транспорту. Десятеро з них загинуло.

В ході підготовки до осіннього огляду безпеки руху проведено певну роботу. Прийнято рішення міськвиконкому, створено спеціальну комісію, що має здійснювати контроль за його виконанням, складено план заходів тощо. Але цього, безперечно, замало. Для того, щоб огляд приніс бажані результати, в його проведенні мусять узяти участь не тільки працівники міліції, але й всі мешканці міста, широкі кола громадськості.

Шановні товариші! Кожен з вас повинен глибоко усвідомити, що огляд сприятиме істотному зниженню аварійності лише в тому разі, якщо пішоходи і водії будуть суворо дотримуватись вимог безпеки руху самі, а також вимагати цього від інших. Адже часто від нашої дисципліни на вулиці залежить наше життя й життя тих, хто поруч. Не повинно бути байдужих споглядачів. Безпека руху в місті — справа кожного.

В. ЧОРНИЙ,
в. о. начальника управління ДАІ УВС Київського міськвиконкому.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

З 1 вересня цього року розпочалася передплата на газету „Наше життя“ на 1977 рік

Передплату приймають поштові філії зв'язку, агентства «Союздруку», громадські розповсюджувачі преси на підприємствах та в установах, сільські листоноші.

Передплатна ціна:
На рік — 1 крб. 04 коп.

Передплачуйте газету „НАШЕ ЖИТТЯ“!

Редактор П. БУЛАТОВ.

Колектив Центрального правління Українського товариства глухих з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть касира бухгалтерії

БЛИЗНЮК
Ольги Дмитрівни,

що сталася після тяжкої, тривалої хвороби і висловлює співчуття рідним і близьким покійної.

ІНДЕКС 60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.

Зам. 991. Друкарня Київського дослідно-виробничого об'єднання «КОНТАКТ», вул. Нововокзальна, 8, тел. 68-54-07, 68-56-07. Тираж 17769.